

(Ján.4:23-24) „De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádók Szellemben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóit. Az Isten Szellem: és akik őt imádják, szükség, hogy Szellemben és igazságban imádják. .

Az imádat rendkívül értékes Isten számára, valamint ez a hívő és a Gyülekezet legnagyobb elhívása – hogy olyan módon fejezzük ki hálánkat, dicséretünket és imádatunkat az élő Isten felé, ami kedves Őelőtte!

1. Hálaadás

(Zsolt.100:4) „Menjetek be kapuin hálaadással,...” . A hálaadás az imádat alapjainak a kezdete. Csak egy hálás szívű ember fog tudni Isten igazi imádójává válni.

a) Hálaadás a megváltásért

(Zsolt.107:1-2) „Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme. Ezt mondják az Úrnak megváltottai, akiket megváltott a szorongatónak kezéből;”. Abban a pillanatban, hogy valaki újjászületik Isten Szellem által, a hálaadás örvendező éneke szabadul fel a szívében (Zsolt.40:2-4; Ésa.35:10). Az Örökkévalóságban véget nem érő módon fogunk hálát adni és dicsérni Istent a megváltás csodájáért! (Jel.7:9-12)

b) Válaszolunk Isten jóságára

(Zsolt.100:4-5) „...adjatok hálát nekí, áldjátok az ő nevét! Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!”. A hálaadás egy olyan cselekedet, amely által egy különleges hálát fejezünk ki Isten felé a nekünk adott áldásaiért. Megemlékezünk minden felénk való jó és kedves cselekedetéről, áldjuk Őt és hálát adunk Neki azokért! (Zsolt.103:1-5)

c) Istennek adjuk a dicsőséget

(Zsolt.50:23a) „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem...”. Amikor hálát adunk Istennek, elismerjük, hogy mindaz, amik/akik vagyunk és mindaz, amink van, az Ő kegyelmes ajándéka számunkra, és mindezért Neki adjuk a dicsőséget. (Róm.11:36) „Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Ővé a dicsőség mindörökké. Amen.”.

d) Mindenkor mindenért

(Ef.5:20) „Hálát adván mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek és Atyának.” (1Thess.5:17). Amikor hálát adunk Istennek – és nem csak akkor, amikor minden rendben van, hanem a nehézségekben és az élet viszontagságaiban is, akkor Őt tiszteljük ezzel, mint Mindenható és szuverén (szuverén jelentése-független, nem korlátozott) Urat, aki még a legrosszabb dolgokat is képes a mi javunkra fordítani! Ebben nyilvánul meg az igazi hit (Róm.8:28).

2. Dicséret

(Zsolt.146:1) „Dicsérjétek az Urat (Halleluja)! Dicsérd én lelkem az Urat!”. A héber „halleluja(h)” szó azt jelenti: „Dicsérjétek az Urat!”. Dicsérni azt jelenti, hogy értékelni, megbecsülni és becsben tartani elsősorban Istent az Ő hatalmas erejéért és nagyságáért, valamint az Ő nagy és hatalmas tetteiért.

A dicséretben tehát nem is annyira az Ő áldásaira fókuszálunk, hanem magára Istenre!

a) Az Úr méltó a dicséretre

(Zsolt.18:4) „Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó,...” Miért méltó? Az Ő nagysága miatt! (Zsolt.145:3) Mert Ő a Teremtő (Jel.4:11). Az Ő hatalmas és csodálatos tetteiért (Zsolt.145:3, 6). Mert egyedül Ő méltó a dicséretünkre! *“Dicsérjék az Úrnak nevét, mert az ő neve dicső egyedül; az ő dicsősége egre-földre kihat!”* (Zsolt.148:13).

b) A dicséret illendő

(Zsolt.147:1; 33:1) *„Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkről énekelni jó; hiszen őt dicsérni gyönyörűsége és illendő dolog!”*. A dicséret illendő, mert amikor dicsérjük és tiszteljük Őt, elismerjük az Ő nagyságát és erejét, illetve felismerjük, hogy egyedül Ő méltó a dicséretünkre. Minden nagyság, képesség és erő, amit az emberben látunk, Tőle származik. A dicséret azzá emeli Istent, aki Ő: felmagasztalásra méltó; az embert pedig azzá, aki ő: aki felmagasztalja Istent (Zsolt.22:4) Amikor dicsérjük Őt, elfoglaljuk a helyünket, mint teremtett lények, akik Isten dicsőségére léteünk! (1Kor.10:31; Zsolt.34:2)

c) Minden dicsérje az Urat!

A teremtés bizonyos mértékben visszatükrözi és kinyilvánítja Isten nagyságát és dicsőségét (Zsolt.8). Az egész teremtett világ az Ő dicséretét visszahangozza éjjel és nappal! (Zsolt.19:2-7; 148:1-14) A Zsoltárok könyve pedig ezzel a buzdítással ér véget: *„Minden lélek dicsérje az Urat”* (Zsolt.150:6).

3. Imádat

(Zsolt.95:6) *„Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt!”*. Az imádat a szeretet, a rajongó imádat és a tisztelet belső érzéséből tör elő a Szent és Mindenható felé. Ez szó szerint azt jelenti, hogy meghajtjuk magunkat az Úr előtt hódolatban.

a) A Szent imádata

(Zsolt.96:9) *„Hajoljatok meg az Úr előtt szent ékességben; rettegjen előtte az egész föld!”* (Ézs.6:3). Isten elképesztő tisztasága és tökéletes szentsége – ami egyszer ragyogó világossággként, más alkalommal lobogó tűzként jelenik meg, felébreszti bennünk a tiszteletet és az Ő imádatára inspirál minket (Zsolt.104:1-2; 1Ján.1:5; Ez.1:27-28; Zsid.12:29).

b) Az Univerzum Királyának imádata

Istent szüntelen, éjjel-nappal imádják, mint Teremtőt és az egész univerzum királyát:

(Jel.4:8-11) *„Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremtettek.”* (Zsolt.93).

c) A Bárány imádata

Az imádat talán legnagyobb témája az Úr szeretet-áldozata a megváltásban:

(Jel.5:8-14) *„Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást.”*. A mi véges értelmünk soha nem lesz képes a megváltás titkának végtelen mélységéig eljutni, a szívünkkel azonban képesek vagyunk imádni Őt, aki megváltó szeretetében kiöntötte értünk életének vérének.

d) Igazi imádat

A kinyilatkoztatás/kijelentés az imádat alapja és forrása. Akárhon jelent ki az Ige Istent, az emberek imádják Őt. Ez igaz Mózesre (2Móz.34:6-8), Józsuéra (Józs.5:13-15), Ezékielre (Ez.1:26-28), Jánosra (Jel.1:12-18), és Jézus tanítványaira is (Máté 28:17). A Szent Szellem munkája az, hogy kijelentse az Urat a mi szívünkben (Ján.16:13-15). Amikor ez megtörténik, imádjuk Őt *„Szellemben és igazságban”* (Ján.4:24).

Megtanulandó Igevers: Ján.4:24

